

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5392/2019
22.01.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Бранислава Босиљковића и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Дарко Д. Гавриловић, адвокат из ..., против туженог Града Вршца, кога заступа Градско правобранилаштво Града Вршца, ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 573/19 од 28.05.2019. године, у седници одржаној 22.01.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној.
ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 573/19 од 28.05.2019. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П 2157/18 од 17.12.2018. године, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности Основног суда у Вршцу, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезан тужени да тужиоцу исплати износе ближе наведене у изреци, са припадајућом затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Гж 573/19 од 28.05.2019. године, првостепена пресуда је преиначена и захтев тужиоца за исплату досуђених износа као стеченог без основа, са законском затезном каматом је одбијен. Преиначена је и одлука о трошковима поступка тако што је обавезан тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка, са законском затезном каматом од извршности до исплате. Обавезан је тужилац да туженом накнаде трошкове жалбеног поступка у износу од 12.000,00 динара. Потврђена је првостепена пресуда у односу на одлуку о приговору апсолутне ненадлежности првостепеног суда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права на основу чл. 403. и 404. ЗПП.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП ("Сл. гласник РС" бр. 72/11, ... и 55/2014), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. По оцени ревизијског суда нема потребе за новим тумачењем права, јер је правно схватање другостепеног суда, изнето у побијаној одлуци, у складу са ставом Уставног суда израженим у одлуци I Уо 641/14 од 01.12.2016. године и правним дејством одлука Уставног суда, у смислу одредаба члана 62. у вези члана 59. Закона о Уставном суду, будући да одлука Уставног суда има правно дејство од дана објављивања у "Службеном гласнику Републике Србије", а Уставни суд није одредио начин отклањања последица насталих применом општег акта који није у сагласности са Уставом или законом.

Осим тога Уставни суд је у својој одлуци Уж 8199/2018 од 18.11.2018. године изразио становиште да је правно дејство *ex tunc* утврђујуће одлуке Уставног суда донете у поступку оцене уставности и/или законитости општег акта, могуће успоставити само на основу члана 61. став 1. Закона о Уставном суду, а што у конкретном случају није учињено. Због тога је уставноправно неприхватљиво становиште о испуњености услова за примену института стицања без основа из члана 210. став 2. ЗОО као и успостављање одговорности туженог по основу члана 172. став 1. ЗОО.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 479. став 6. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члану 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради стицања без основа у овој парници, поднета је 15.10.2018. године. Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности, у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, то је ревизија тужиоца недозвољена.

Иако је побијаном одлуком преиначена првостепена пресуда, нема места примени одредбе о дозвољености ревизије из члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, јер се наведена одредба може применити само када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, али не и у споровима у којима је посебном одредбом овог Закона (ЗПП) или посебним законом, одређено да ревизија против одлуке у тој врсти спорова није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

Туженом не припадају трошкови одговора на ревизију јер исти у смислу члана 154. ЗПП нису били нужни за вођење парнице, због чега је одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић